

Eskiler, rahmetle zahmet arasında tek bir nokta farkı olduğunu söylemişler. Gerçekten de yazılımda öyledir. Kur'ân yazısıyla iki kelimenin yazılımı aynıdır. Baştaki harfe nokta koyarsanız 'zahmet' olur, koymazsanız "rahmet" olur. Belki bu deyim, rahmete giden yolun, zahmete katlanmaktan geçtiğini anlatmak için söylenmiştir. Ama bu fark, öyle sanıldığı kadar da küçük bir noktadan ibaret olmasa gerek. Gerçi burada noktaya ne yüklediğiniz de önemli. Belki buradaki noktayı, işin "püf noktası", "can alıcı yanı" olarak görmek lazım. Hz. Ali, "İlmin hepsi bir nokta idi, onu bilgisiz insanlar çoğalttılar" derken buna işaret etmiş olabilir.

Sonuçta rahmete ermek için zahmetleri göze almak gerek. İbrahim Ethem için şöyle bir menkıbe anlatılır: Hazret bir hamama gider, temizlenip çıkarken normal olarak kendinden ücret istenir. Oturup ağlamaya başlar. Sebebini soranlara da şu ibretli cevabı verir: "Dünyada kirlerin döküldüğü şeytan yuvası şu yerlere bile ücretsiz girilemiyor. Ya ahirette Peygamberlerin ve diğer gözde kulların gireceği cennete amelsiz nasıl gireriz!?" Bir başka düşünürümüz de şöyle diyerek aynı gerçeğe işaret eder: "Azmanların yaptıklarını yaparak, peygamberlerin makamlarını elde edemezsiniz!"

Kur'ân-ı Kerim, "Zerre kadar hayrın da, şerrin de görüleceği" ve "herkese yaptıklarının karşılığının eksiksiz verileceği" gerçeğini sık sık dile getirir. Yine Kur'ân-ı Kerim'e göre "Herkes için ancak kazandığı vardır; kişi kazandığına bağlıdır; herkesin yaptığı iyilik lehine, kötülük de aleyhine"dir. Buna göre hiçbir şey karşılıksız kalmayacaktır ve hiç kimsenin yaptığı da yanına kalmayacaktır. Hayatı dünya ve ahiret bir bütün olarak görürsek yapıp ettiklerimize çeki düzen vermemiz kolaylaşır. Yoksa "Hayat sadece bu dünyadan ibarettir" anlayışı da sakattır; "Hayat ahiretten ibarettir" deyip dünyadan el-etek çekme zihniyeti de.

İman ve İslam Adamı için ahiret de önemlidir, dünyada. Zira bize ahireti kazandıracak olan da dünya değil midir? Bunun için biz, hesabımızı iki dünyaya göre yapmak borcundayız. Elbette dünyaya "dünya kadar" değer vereceğiz; ahirete de "ahiret kadar" değer vereceğiz. Biri sonlu ve geçici, diğeri ise sonsuz ve kalıcı. Ama bu bakış açısı bizim dünyadan el etek çekmemize ve hayattan kopmamıza yol açmamalıdır. Aynı şekilde ahireti unutarak bir hayat sürmemize de neden olmamalıdır.

O halde hedeflediğimiz noktaların büyüklüğüne göre fedakarlıklara katlanmasını bilmeliyiz. İşte o zaman, emelimizdeki büyük hedeflere ulaşmak için harcadığımız/harcayacağımız çaba ve gayretler "zahmet" olmaktan çıkacak ve "rahmet"e dönüşecektir. Fakat biz, onları zahmet olarak algılamaya devam ettikçe, o çekilenler, altından kalkılmaz zahmet dağları olarak gözümüzde büyüyecektir. Öyleyse rahmete ermek için zahmeti göze almalı, hem de onu rahmet olarak algılamalıyız. Katlandığımız zahmetlerin sonunda elde edeceğimiz rahmetler, onları zahmet olmaktan çıkarır. Yeter ki rahmet için zahmete katlanalım, boşa kürek çekmeyelim. Unutmayalım ki geceler, gündüzlerin; karanlıklar aydınlıkların, zahmetler rahmetlerin müjdesidir. "Gevşemeyin, üzülmeyin. İnanıyorsanız, en üstün sizsiniz!" "Sabah çok yakın değil mi?"